

Estonsko 2015

Zpráva o estonském výjezdu TAPA 15

Martin Höfer, KS Ostrava (27)

Misie v Estonsku byla pro mě určitá výzva. O těchto výjezdech jsem slyšel už několik let zpátky hodně pozitivního. Nevím proč, ale nikdy předtím jsem se do toho moc nehrnul, možná jsem byl příliš pohodlný, těžko říct. Až vloni, když naši mládež oslovil Pavel Neústupný, mě to zaujalo natolik, že jsem účast na výjezdu do Tapy bez váhání potvrdil.

Po svém prvním letu směr Tallinn jsem si užíval krásy Estonska při jízdě vlakem a první procházku útulným městečkem Tapa. Hned úvodní večere u rodiny Kivisildů byla pastvou pro oči. Jídla bylo tolik, že bylo jasné, že hladovět určitě nebudeme. Právě naopak, obrovské a výborné dlabačky:) Za tento každodenní servis patří estonským rodinám velké DÍKY!

Následující dny jsme začali s přípravou hlavní třídenní evangelizace ve městě. Moc pěkné bylo naše dopolední scházení v kostele, kdy jsme společně chválili Pána a vyráželi se modlit v mezinárodních skupinkách po městě za požehnání do všeho, co se bude dít.

Odpoledne a někdy i večery byly vyčleněny na přípravu workshopů (tanec, malování, divadlo, sport), divadelních scének nebo tanců. Právě workshopy byly výborným "mostem" k místním mladým lidem.

Osobně jsem si to užíval při sportu. Bůh nám moc žehnal s počasím, a tak jsme mohli hrát v parku hlavně fotbal, ale také jsme stříleli z luku, skákali v pytli nebo hráli rugby s létajícím talířem. Krásné zakončení sportovních dnů přišlo třetí den na konec, při společné modlitbě. Kluci se nejdříve tvářili, že něco tak trapného nebudou dělat. Jonas je do toho tak nabudil, že se modlili všichni za všechny, dokonce i za uzdravení, a v tu chvíli jsem byl moc povzbuzený tím, že je to možná poprvé co tohle někteří z nich vidí, slyší nebo dělají.

Stejně jako už několik let zpátky, probíhala i letos evangelizace v podobě „Hledání pokladu“. Já osobně jsem přímo svůj „poklad“ nenašel, ale oslovili jsme pár lidí, a určitě mi v paměti zůstane rozzářený obličej staré ruské babičky, když ji Estonka Kristýna pozvala na kávu do kostela. Jinak bylo velkým povzbuzením slyšet svědectví ostatních.

Možná nejsilnějším zážitkem byla návštěva ústavu pro fyzicky nebo mentálně postižené v Imastu. Měli jsme připravený program na necelou hodinu, kdy jsme zpívali, tančili, hráli scénky a předávali jim radostnou zprávu o tom, jak také je Bůh miluje. Všechno jsem se snažil dělat s radostí a láskou k nim, ale na druhou stranu to také ve mně vřelo, při představě jaký mají život. Člověku potom rychle dojde jak se má dobře a za co všechno může být vděčný, že nic není samozřejmost. Z Imastu jsme odjížděli zamyšlení, ale hodně povzbuzení tím, že jsme mohli dát těmto lidem trochu radosti.

Byla to moje první zahraniční misie a všem tuto zkušenost vřele doporučuji. Jsem vděčný za Pavla s Irene a obdivuji, jak neúnavně slouží v této zemi. Estonsko navždy zůstane v mém srdci.

Na www.go-east-mission.net vychází v září 2015.

[Německá](#) verze zde

[Estonská](#) verze zde.